

— Твоятъ билетъ гдѣ е? — попита той хлапето. То мълчеше и продължаваше да яде.

— Остави го! — обади се нѣкои. Не видишъ ли го, че е ходило да събира каменни вжглища следъ гальотитъ по улицитъ? Отъ гдѣ ще вземе пари за билетъ?

— Трамваятъ не е мой, та да го возя безъ пари, а глоба не мога да плащамъ зарадъ него, — отвърна кондукторътъ. Най-голѣмата отстъпка, която мога да направя, то е, да слѣзе веднага на следната спирка.

А тя приближаваше вече. Момчето трѣбваше да слѣзе, да мъкне тежкото човалче на гърба си, да гази калъта съ продрани обуца и да се лута въ настъпилата вече тъмнина.

Около него имаше толкова хора, но никой не мислѣше за мжката, която го чакаше. Трамваятъ намали хода си и спрѣ. Хлапето почна да се готви да метне човалчето на гърба си.

— Мамо, азъ имамъ пари и ще му купя единъ билетъ, — обади се болнамото момче.

Възрастнитъ наоколо се спогледаха изненадани и засрамени. Майката замълча, но отговорътъ се четѣше въ хубавитъ ѝ просълзени очи. Тя се наведе и цѣлуна момчето си по бледното чело. После отвори чантата си и подаде на бедното момче петъ лева, като каза: — Нека двата останатъ за тебе!

Единъ старъ господинъ развълнувано заговори:

— Малкитъ сж по-добри отъ насъ. Бедното е здраво и се е блъскало да занесе топливо въ кѣщи. Това е болно, но то пѣкъ е готово да помогне съ спестенитъ си левчета. Право е казалъ Христосъ, че за децата е Царството Божие.

Хр. Спасовски